

REDEMPTOR

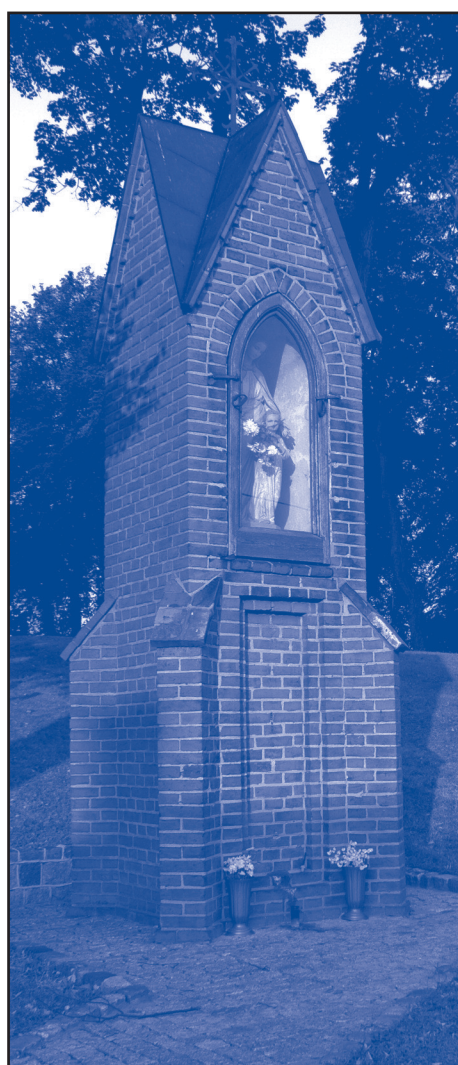
Miesięcznik parafialny Parafii Chrystusa Odkupiciela Człowieka w Olsztynie

Numer 3/2012

Maj

Nabożeństwa majowe

Maj - dla wielu najpiękniejszy miesiąc roku - to w Kościele okres szczególnej czci Matki Bożej. Szczególnie w Polsce gromadzimy się wieczorami w kościołach, przy grotach, kapliczkach i figurach przydrożnych. Pierwsze nabożeństwa majowe zaczęto odprawiać w Polsce w połowie XIX wieku w Płocku, Toruniu, Nowym Sączu i Krakowie, a od 1852 r. - uroczyście w kościele Świętego Krzyża w Warszawie. Po 30 latach stało się ono bardzo popularne i znane w całym kraju. Rodowód tych nabożeństw jest jednak znacznie wcześniejszy niż się powszechnie uważa. Gromadzenie się i śpiewanie pieśni na cześć Matki Bożej było znane już na Wschodzie w V wieku. W Kościele zachodnim w I tysiącleciu maj jako miesiąc Maryi święcono raczej sporadycznie. Dopiero na przełomie XIII i XIV w. powstała myśl, aby ten miesiąc poświęcić Maryi. Pierwszym, który rzucił tę myśl, był król hiszpański Alfons X (+ 1284). Władca ów zapraszał do udziału w nabo-

żeństwach majowych, sam często brał w nich udział i swoim poddanym zalecał gromadzenie się w porze wieczornej na modlitwy wokół figur Matki Bożej. Dominikanin bł. Henryk Suza (+ 1366), uczeń Jana Eckharta i przyjaciel Jana Taulera, znanych mistyków średniowiecza, wyznaje, że jako pachoł zbierał w maju kwiaty i niósł je do stóp Matki Bożej. Lubił z kwiatów pleść wieńce i kłaść je na głowę figur Bożej Rodzicielki. Matka Boża nagrodziła go za to wizją chwały, jaką odbiera od Aniołów. W roku 1549 ukazała się w Niemczech książeczka pod tytułem: Maj duchowy, gdzie po raz pierwszy maj został nazwany miesiącem Maryi. W żywocie św. Filipa Ne-reusza (+ 1595) czytamy, że gromadził on dziatwę przy figurach i obrazach Matki Bożej, śpiewał z nimi pieśni, zbierał kwiaty i zachęcał do składania ku Jej czci kwiatów, duchowych ofiar i wyrzeczeń. Nowicjusze dominikańscy we Fiesole (w latach 1677-1709) w maju gromadzili się przed wizerunkiem Najświętszej Maryi i czcili ją muzyką, śpiewem i składaniem duchowych wyrzeczeń.

cd. s. 6

„Uradowałem się, gdy mi powiedziano: Pójdziemy do domu Pańskiego!”

Ps. 122, 1

**Pielgrzymim szlakiem –
Migawki z dziękczynnej
pielgrzymki Archidiecezji
Krakowskiej do Ziemi Świętej
za beatyfikację Jana Pawła II**

Informacje wstępne

Często słyszymy o pielgrzymkach, ale czy zdajemy sobie sprawę czym są pielgrzymki? Jakim narzędziem formacji są tego rodzaju przedsięwzięcia? Otóż encyklopedie i wikipedia definiują pielgrzymkę jako – podróż podjętą z pobudek religijnych do miejsc świętych. Motywem podjęcia trudu pielgrzymowania może być chęć zadośćuczynienia za popełnione występki lub też chęć wyrażenia prośby, np. o zdrowie, o pomyślność. Pątnicy pielgrzymują również, ażeby wyrazić wdzięczność, np. za urodzenie dziecka, odzyskanie sprawności fizycznej, za inne Boże dary. Pielgrzymowanie wiąże się według dawnej tradycji ze składaniem wotum w sanktuarium, do którego się wędrowało, jak to ma np. miejsce w naszej religii katolickiej. Pielgrzymki mogą być indywidualne bądź zbiorowe. Pielgrzymki zbiorowe organizowane są przez instytucje religijne, parafie, poszczególne wspólnoty lub kapłanów. Pielgrzymowanie jako przejaw religijności znany był już w starożytności (Starożytny Egipt, Grecja czy Rzym). Również w kulturach Bliskiego Wschodu istniały tradycyjne dni, w których

cd. s. 2

Pielgrzymim szlakiem ciąg dalszy ze strony 1

pielgrzymowano (np. do Jerozolimy w czasach biblijnych na święto Paschy), a których opisy znajdujemy na stronach Starego i Nowego Testamentu. Tradycja żydowska przejęta została przez chrześcijan, którzy pielgrzymowali już w czasach starożytnych do Ziemi Świętej, a następnie - gdy Palestyna dostała się pod panowanie muzułmańskie w 638 r. - do sanktuariów europejskich. Czasów wczesnego średniowiecza sięga europejska tradycja pielgrzymowania do grobu św. Jakuba Apostoła w Hiszpanii i grobów apostołów Piotra i Pawła w Rzymie. W niektórych religiach pielgrzymki mają charakter obowiązkowy, np. pielgrzymka do Mekki dla wyznawców Islamu.

W naszej parafii ksiądz Proboszcz szczególnie dba o tę formę wychowania religijnego i często słyszymy o różnych pielgrzymkach np. w każdą 3 sobotę miesiąca o lokalnej pielgrzymce pieszej do Sanktuarium Gietrzwałdzkiego – do Matki Bożej Gietrzwałdzkiej. Ostatnio słyszeliśmy o pielgrzymce do Ziemi Świętej. Zainteresowanie tą pielgrzymką było bardzo duże (dwa pełne autokary chętnych).

Przebieg pielgrzymki do Ziemi Świętej

Oprócz wymienionych wyżej powodów do wyjazdu na pielgrzymkę do wyjazdu do Ziemi Świętej skłaniała pątników możliwość dotknięcia tych miejsc, gdzie żyli, będąc na ziemi, Święty Józef, Najświętsza Maryja Panna i Pan Jezus. Niektórych do wyjazdu skłaniała ciekawość. W większości pielgrzymi liczyli na pogłębienie swojej wiary i głębokie przeżycia duchowe. Niektórzy chcieli też spełnić marzenia swojego życia. W pielgrzymce uczestniczyły małżeństwa (niektóre z dziećmi), lub z różnych względów tylko jedno z małżonków, osoby samotne w bardzo zróżnicowanym wieku. Najmłodsza

uczestniczka (Zosia z Kalisza) miała zaledwie 2 latka a wiek najstarszych osób (o różnym stopniu sprawności) przekraczał nieraz znacznie 70 lat. Wszyscy, a w sumie uczestników było ponad 600, doskonale sobie radzili z tego względu, że autokary zazwyczaj podwoziły uczestników w pobliże obiektów zainteresowań. Pielgrzymka, mimo, że bardzo liczna, była doskonale przygotowana pod względem organizacyjnym i logistycznym. Według ustaleń organizacyjnych, pielgrzymi otrzymali m.in. niezbędne informacje wstępne, kolorowe chusty, przewodnik ze śpiewnikiem pieśni religijnych, emblematy upamiętniające udział w pielgrzymce z wizerunkiem Błogosławionego Jana Pawła II, a po zakończeniu – certyfikaty uczestnictwa, a niektórzy (małżonkowie uczestniczący w pielgrzymce) – poświadczenia odnowienia ślubowań małżeńskich w Kanie Galilejskiej. Pielgrzymka trwała w sumie (z dojazdem autokarem do Warszawy i podróżą samolotem do Tel Awiwu oraz podróżą powrotną) osiem dni:

Dzień 1 – 16.04.2012 – Dojazd - Olsztyn, Warszawa, Tel-Awiw, Betlejem

Dzień 2 – 17.04.2012 – Betlejem

Dzień 3 – 18.04.2012 – Getsemani, Góra Oliwna, Sanktuarium "Pater Noster", Sanktuarium i ossuarium "Dominus Flevit", droga krzyżowa w Jerozolimie, Betlejem – wspólna wieczerza wszystkich pątników z Ks. Kardynałem-Stanisławem Dziwiszem

Dzień 4 – 19.04.2012 – Jerozolima

Dzień 5 – 20.04.2012 – Pustynia Judzka, Góra Tabor, Morze Martwe, rzeka Jordan

Dzień 6 – 21.04.2012 – Nazaret, Kana Galilejska

Dzień 7 – 22.04.2012 – Góra Błogosławieństw, Kafarnaum, Tabgha

Dzień 8 – 23.04.2012 – Podróż powrotna – Tel-Awiw, Warszawa, Olsztyn

Umiejscowienie pielgrzyma w miejscach, po części zachowanych w stanie oddającym epokę, w której żyła Rodzina Święta, odtworzenie harmonogramu zdarzeń, topografii terenu i środowiska, otaczającej przyrody, w której dokonywało się nasze zbawienie i porównanie dostrzeżonej rzeczywistości z opisami zawartymi na stronach Starego i Nowego Testamentu, powodowało, że wszystkie te zdarzenia, pogłębione o przekazaną tradycję, stawały się bliższe sercu, do tego stopnia, że czuło się, jak gdyby wszystkie te zdarzenia działały się teraz w personalnym odniesieniu do uczestników.

Podczas tej pielgrzymki wzrokiem oraz fizycznie dotykaliśmy tych miejsc, gdzie mieszkał kapłan Zachariasz jego małżonka Św. Elżbieta, gdzie mieszkał Św. Joachim i Św. Anna, gdzie urodziła się i wychowywała Najświętsza Maryja Panna w Jerozolimie i w Nazarecie, gdzie mieszkał Święty Józef i w jakiej odległości i mieszkali od siebie, gdzie miało miejsce wesele w Kanie Galilejskiej, gdzie narodził się Pan Jezus, gdzie przebywali pasterze i jaką drogę przebyli, aby pokłonić się Nowonarodzonemu Panu. Byliśmy również w miejscach gdzie Pan Jezus działał publicznie, nauczał, gdzie dokonywał cudów, aby przekonać, że u Boga wszystko jest możliwe. Byliśmy w wieczerniku, gdzie Pan Jezus ustanowił nieodzowne dla zbawienia człowieka sakramenty Eucharystii i Kapłaństwa. Bardzo głębokim przeżyciem było nawiedzenie miejsc związanych z męczeństwem naszego Zbawiciela (miejscu opuszczenia i modlitwy Pana Jezusa w ogrodzie Oliwnym, miejsca zdrady Mistrza przez Judasza, miejsca zaparcia się Świętego Piotra.). Byliśmy w miejscach gdzie dokonywano ukartowanego z góry sądu: w miejscach pałaców najwyższych kapłanów Annasza i Kajfasza. Możliwość fizycznego dotknięcia skał

Pielgrzymim szlakiem ciąg dalszy ze strony 2

zroszonych krwią Pana Jezusa niejako automatycznie skłaniała do uwielbienia Pana za Jego niewyobrażalną miłość do człowieka. Golgota stała się też miejscem naszego bezwiednego apostołstwa. Jako jedna z grup pielgrzymkowych dała przykład czci miejsca śmierci naszego Zbawiciela i Odkupiciela. Zbliżyliśmy się do niego na kolanach co było przykładem dla innych grup. W tym też miejscu większość pielgrzymów zatrzymywała się na dłuższą adorację krzyża. Było to miejsce jedności nas samych, z poleceniami w modlitwach najbliższymi, naszymi rodzinami z tymi, którzy prosili nas o modlitwę - ze Zbawicielem. Wprowadzeni w atmosferę ukrzyżowania przez wspaniałego przewodnika - Franciszkanina - Ojca Piotra Kwoczałę, który przygotowując nas do tego głębokiego przeżycia zaakcentował fakt powierzenia nas Matce Bożej przez samego Pana Jezusa, otworzył nas niejako na rodzinne relacje z Matką Bożą w trudnych, najtrudniejszych sytuacjach życiowych. W takiej sytuacji łatwiej było nam przedstawiać nasze problemy osobiste, rodzinne, parafialne, narodowe za pośrednictwem Maryi Panu Jezusowi. Widzieliśmy naszego Księdza Proboszcza zatopionego w przez dłuższy czas w modlitwie. Jesteśmy szczerze przekonani, że polecił tam na wzgórzu Golgoty Panu Jezusowi wszystkie problemy naszej parafii, rodzin, współpracowników, dzieci i młodzieży. Jesteśmy wdzięczni księdzu Proboszczowi za to modlitewne świadectwo.

W pielgrzymce uczestniczyliśmy w okresie po Zmartwychwstaniu Pańskim i byliśmy, podobnie jak niewiasty spieszące do grobu w pierwszy dzień tygodnia, naocznymi świadkami pustego grobu Pańskiego. Byliśmy na Górze Oliwnej- miejscu wniebowstąpienia Pana Jezusa. Wszystkie wymienione wyżej przeżycia pozwoliły na głębsze spojrze-

nie na siebie, na swoje życie. Pozwoliły na uzmysłowienie, że Pan Jezus, Jego Matka i Święty Józef są cały czas z nami. Umocniły wiarę w Świętych obcowanie, odpuszczenie grzechów i zmartwychwstanie do życia wiecznego.

Przeżyta pielgrzymka, dotknięcie miejsc cudów (przemiany wody w wino, rozmnożenia chleba, uzdrowienie z różnych chorób, oraz obecność Boga w najtrudniejszych chwilach ludzkiego życia) spowodowało, że bliższe nam się stało doświadczenie Boga w życiu człowieka. Zrozumieliśmy, że Pan Jezus ze zwyczajnych ludzkich środków oddanych Mu z zaufaniem i wiarą może wyprowadzić znacznie większe dobro niż się ludzie spodziewają. Z naszej strony niezbędna jest jedynie niezachwiana wiara i ufność. Nieodłączne jest też (na przykładzie cudu w Kanie Galilejskiej) ciągłe współdziałanie człowieka z Bogiem. My powinniśmy przychodzić do Niego z tym co mamy, czym żyjemy na co dzień a On ubogaci nas swoimi darami nawet w nadmiarze.

Jeszcze jedno doświadczenie pielgrzymkowe zasługuje na uwagę. Podczas całej pielgrzymki odczuwało się życzliwość i jedność, która była poniekąd świadectwem jedności całego Kościoła. W pielgrzymce uczestniczyli hierarchowie Archidiecezji Krakowskiej, kapłani, siostry zakonne i wierni z różnych stron Polski (w tym bardzo liczna grupa - 2 autokary - z naszej parafii, Olsztyna, Olsztynka, Lidzbarka Warmińskiego). Dowodem jedności w Kościele było wzajemne obdarowanie się cennymi relikwiami. Franciszkańska Kustodia Ziemi Świętej otrzymała z rąk Kardynała Stanisława Dziwisza relikwie błogosławionego Jana Pawła II, które towarzyszyły nam podczas całej pielgrzymki, natomiast Centrum Jana Pawła II w Wadowicach otrzy-

mało kawałki skał z ważnych dla Chrześcijan miejsc świętych. To wzajemne ubogacenie spowodowało jeszcze silniejsze związanie kościołów lokalnych, a codzienna wspólna Eucharystia jednocząc wszystkich pielgrzymów powodowała, że byliśmy żywym świadectwem wiary, którą przekazał nam Pan Jezus i Jego Apostołowie.

Wyrazem zadowolenia pielgrzymów niech będzie jedno z wielu świadectw wyrażone pod koniec pielgrzymki:

...Jesteśmy bardzo szczęśliwe, że mogłyśmy uczestniczyć w pielgrzymce do Ziemi Świętej. To co było nam, dane przeżyć nie da się opisać słowami. Przeżycie to zostanie z nami do końca życia. Z całkowitą szczerością będziemy polecać każdej spotkanej na naszej drodze życiowej osobie, aby odbyła pielgrzymkę do Ziemi, którą przemierzał Pan Jezus...

Pątniczki z Olsztyńska.

Wyrażamy ogromną wdzięczność Księdzu Proboszczowi Andrzejowi Plucie i wszystkim osobom zaangażowanym w organizację pielgrzymki na terenie naszej parafii i Olsztyna, naszemu niezmordowanemu i radosnemu przewodnikowi - Ojcowi Piotrowi. Z serca dziękujemy wszystkim uczestnikom pielgrzymki z naszych dwóch grup (żółtej i czerwonej - od kolorów szarf) za godną postawę, otwartość na potrzeby innych i wzajemną życzliwość. Zachęcamy wszystkich parafian, którzy tylko mogą, do pogłębienia swojej wiary poprzez tę formę formacji - poprzez pielgrzymki, a szczególnie zachęcamy do pielgrzymki do Ziemi Świętej to naprawdę niesamowite przeżycie

Współ pielgrzymujący parafianie.

Ikony

Obraz Jezusa Miłosiernego – Tarnorudzkiego

Od dwudziestu pięciu lat, to jest od roku 1987, w naszej świątyni znajduje się wierna kopia Miłosiernego Jezusa Tarnorudzkiego. Oryginał zaś, także od ćwierćwiecza, jest czczony w kościele parafialnym w Zielonce Pasłęckiej, ustanowionym jako sanktuarium na mocy dekretu Administratora Apostolskiego Bpa Edmunda Piszcz z dnia 26 lutego 1987 r.

Obraz Pana Jezusa datowany jest na wiek XVII, wykonany techniką olejną na płótnie o wymiarach 69,5 x 54 cm. Przedstawia Pana Jezusa w półpostaci jako Króla Boleści, w koronie cierniowej, obnażonego i ukazującego obydwu dłońmi otwartą ranę boku. W drugiej połowie XVIII w. obraz ozdobiono srebrną szatą, koroną cierniową, promieniami wokół głowy i szarfą u dołu z napisem: „Lud się do Ciebie w potrzebach ucieka. Jezu od Ciebie miłosierdzia czeka. Roku 1773”. Niewątpliwie zachodzi tu ścisły związek z dramatycznymi wydarzeniami po I rozbiórce Polski (rok 1772). Utrata wolności przyczyniła się do ożywienia i rozszerzenia się kultu Jezusa Miłosiernego. Miejscem kultu był kościół parafialny w Tarnorudzie na Wołyniu. Zachowały się liczne pieśni, modlitwy i „Koronka do Najśłodszego Jezusa wślawionego cudami w Kościele Tarnorudzkim ku czci pięciu ran Chrystusa”.

W roku 1920 ówczesny proboszcz tarnorudzki, ratując się przed wywózką na Sybir, zabrał potajemnie cudowny obraz z kościoła, sforsował rzekę Zbrucz i uciekł do Krakowa. Obraz umieszczono w kościele OO. Franciszkanów Reformatów (2 VII 1920 r.). Kościół w Tarnorudzie (z lat 1355 – 1365) był czynny jeszcze do 1934 kiedy to dwóch kapłanów tam pracujących rozstrzelano a kościół przeznaczono do celów świeckich. We wrześniu 1929 r. obraz przewieziono z Krakowa do Katedry w Łucku gdy biskupem łuckim był Adolf Szelażek, założyciel Zgromadzenia Sióstr Św. Teresy od Dzieciątka Jezus („Terezjanek”), obchodzących w tym roku 75-lecie swego istnienia.

Łaskami słynący obraz Chrystusa Miłosiernego z Zielonki Pasłęckiej, XVII w.

Za zgodą tegoż biskupa obraz P. Jezusa przeniesiono procesjonalnie z katedry w Łucku do odległego o 25 km kościoła w Rożyszczach i tutaj do-

znawał czci przez 16 lat (1929 -1945). Duży transport Wołyniaków dotarł koleją do Pasłęka w lipcu 1945 r., a stąd do wioski Grunhagen i nazwali ją Wołyńcem i dopiero w sierpniu 1948 r. nadano jej urzędową nazwę Zielonka Pasłęcka. Przywieźli też ze sobą z kościoła w Rożyszczach m.in. 3 zabytkowe obrazy i rzeźbę Matki Boskiej z Dzieciątkiem, lecz obraz dostał się do Malborka wraz z ostatnim proboszczem z Rożyszcz. Po jego śmierci (1950r.) obrazem opiekowały się troskliwie siostry Terezjanki w swoim domu zakonnym w Ostródzie. Do dzisiaj większość mieszkańców Zielonki Pasłęckiej stanowią Wołyniacy i ich potomkowie. Po bardzo długich staraniach, jesienią 1986 r. zapadła decyzja o przekazaniu obrazu

do parafii w Zielonce. Przy końcu lutego 1987 r. po zakończeniu prac konserwatorskich, przeprowadzonych w Toruniu, obraz został umieszczony w kościele dolnym Chrystusa Odkupiciela Człowieka w Olsztynie. Tutaj przez 10 dni doznawał publicznej czci i 8 marca po uroczystej Mszy Św. z udziałem licznej delegacji Wołyniaków – wyruszył do obecnego sanktuarium i wprowadzony procesjonalnie do świątyni. Intronizacji przewodniczył ks. bp E. Piszcz w otoczeniu księży biskupów ś. p. E. Samsela i W. Ziemby, kilkudziesięciu kapłanów, wielu sióstr zakonnych i rzeszy wiernych.

Kościół nasz otrzymał wierną kopię cudownego wizerunku P. Jezusa Tarnorudzkiego na pamiątkę tych wydarzeń. Kopię wykonano w pracowni toruńskiej.

Ks. Henryk Madej

Święci Patroni – Święty Andrzej Bobola

Prezentacja polskich świętych i błogosławionych, których płaszkorzeźby będą w ołtarzu polskich świętych w górnym kościele.

Św. Andrzej Bobola, kapłan i męczennik (1591 – 1657)

Andrzeja Bobola pochodził z rodziny szlacheckiej. Według najnowszych badań urodził się w Strachocinie koło Sanoka dnia 30 listopada 1591 r. Mając 20 lat wstąpił do Towarzystwa Jezusowego w Wilnie i w tamtejszej Akademii odbył studia filozofii (1613-1616) i teologii (1618-1622). W przerwie między studiami, to jest w latach 1616-1617 przebywał na Warmii w sławnym „Collegium Hosianum” w Braniewie. Świecenia kapłańskie otrzymał w Wilnie 12 marca 1622 r. Był kaznodzieją i spowiednikiem, duszpasterzował w więzieniach i przytułkach, był wychowawcą młodzieży, upowszechniał Sodalicję Mariańską. Terenem jego pracy były różne miejscowości a wśród nich Nieśwież, Wilno, Bobrujsk (tu jako pierwszy superior nowo założonego klasztoru), Warszawa

(jako kaznodzieja) i Łomża (kierownik szkoły 1638 – 42). Od roku 1652 aż do męczeńskiej śmierci związał się z Pińskiem.

Jako żarliwy apostoł i niestrudzony misjonarz zjednał dla wiary katolickiej wielu prawosławnych i już za życia nazywany był apostołem Pińszczyzny albo „duszochwatem”, czyli „łowcą dusz”. Działalność ta rozbudzała nienawiść przeciw jezuitom, uważanych za głównych twórców Unii Brzeskiej (1596 r.) i utworzenia Kościoła greckokatolickiego. Wrogość ta ujawniła się z całą mocą podczas wojen kozackich pod wodzą Bohdana Chmielnickiego.

W maju 1657 r. Janów Poleski został zajęty przez oddział Kozaków, którzy dokonali rzezi katolików i Żydów. Andrzej Bobola usiłował się schronić w pobliskiej wsi Perebił, lecz bezskutecznie. Tutaj został pochwycony, skatowany, przywiązany do konia i tak zawleczony na rynek w Janowie na egzekucję. Straszliwie okaleczonego powieszono za nogi w rzeźni miejskiej i dobito szablą. Oddział wojsk polskich spóźnił się z odsieczą. Ciało męczennika wystawiono w miejscowym kościele skąd jezuita przenieśli je do Pińska i pochowali w podziemiach kościoła klasztornego. Dopiero w 1702 r. jego ciało zostało odnalezione – nietknięte

rozkładem i ze wszystkimi śladami tortur – po ukazaniu się O. A. Godebskiemu, rektorowi kolegium jezuickiego. W 1808 r. relikwie przewieziono do Połocka, gdzie pozostały do 1922 r. Rozbiory Polski i kasata zakonu (1773 r.) opóźniły proces beatyfikacji, której dokonał papież bł. Pius IX. Relikwie stały się celem ataków ze strony bolszewików. Zwłoki świętego rozebrano z szat, wystawiono na widok publiczny, a następnie przywieziono do Moskwy, do muzeum higieny. Relikwie zwrócone zostały specjalnej misji rzymskiej (1924 r.) w zamian za zboże przekazane z Rzymu dla głodującej Rosji.

Kanonizacja odbyła się w Rzymie 17 kwietnia 1938 r. za pontyfikatu Piusa XI. Po kanonizacji relikwie sprowadzono uroczystie do Polski i złożono w Warszawie u OO. Jezuitów na ulicy Rakowieckiej.

16 maja 2002 r. Andrzej został ogłoszony czwartym patronem Polski. Święto patronalne przypada 16 maja. Święty męczennik jest także patronem naszej Archidiecezji Warmińskiej, a w samej diecezji patronem czterech parafii – w Lidzbarku Warmińskim, Świętąjnem k. Szczytna, Wojciechach i w Szyldaku.

Ks. Henryk Madej

Uczestnicy dziękczynnej pielgrzymki Archidiecezji Krakowskiej do Ziemi Świętej

Nabożeństwa majowe ciąg dalszy ze strony 1

Jednakże za autora właściwych nabożeństw majowych historycznie uważa się jezuitę, o. Ansolani (1713). On to w kaplicy królewskiej w Neapolu codziennie w maju urządzał koncert pieśni ku czci Bożej Matki, który kończył się błogosławieństwem Najświętszym Sakramentem.

Za największego apostoła nabożeństw majowych uważa się jezuitę, o. Muzzarelli. W roku 1787 wydał on broszurkę, w której propagował nabożeństwo majowe. Co więcej rozesłał ją do wszystkich biskupów Italii. Sam w Rzymie zaprowadził to nabożeństwo w słynnym kościele zakonu Al Gesu mimo, że zakon wtedy formalnie już nie istniał, zniesiony przez papieża Klemensa XIV w roku 1773. Odprawiał on również nabożeństwo majowe w Paryżu, gdzie towarzyszył papieżowi Piusowi VII w podróży na koronację Napoleona Bonaparte. Pius VII nabożeństwo majowe obdarzył odpustami. Dalsze odpusty do nabożeństwa majowego - na które składa się Litania Loretańska do Najświętszej Maryi Panny, nauka kapłana oraz błogosławieństwo Najświętszym Sakramentem - przypisał w 1859 roku papież bł. Pius IX.

W Polsce pierwsze nabożeństwo majowe wprowadzili jezuici w Tarnopolu (1838), misjonarze w Warszawie w kościele Św. Krzyża w roku (1852), ksiądz Golian w Krakowie (w 1856) i we Włocławku biskup Marszewski (1859). W tym samym czasie część Królowej maja szerzył w Galicji poezją o. jezuita Karol Antoniewicz (+ 1852). Ks. Wincenty Buczyński (jezuita) wydał we Lwowie pierwszą książeczkę o nabożeństwach majowych (1839). W dziesięć lat potem podobną broszurę wydano we Wrocławiu w roku 1850. Wydał ją ks. Aleksander Jełowicki, zmartwychwstaniec. W połowie XIX wieku nabożeństwo majowe przyjęło się we wszystkich prawie krajach.

Centralną częścią nabożeństwa majowego jest Litania Loretańska, jeden ze wspaniałych hymnów na cześć Maryi, w którym wysławiane są Jej wielkie cnoty i przywileje, jakimi obdarzył Ją Bóg. Litania Loretańska powstała w XII wieku, prawdopodobnie we Francji, a zatwierdził ją oficjalnie papież Sykstus V. Nazwę "Loretańska" otrzymała od miejscowości Loretto we Włoszech, gdzie była szczególnie propagowana i odmawiana. Tekst litanii miał

przedłożyć w 1578 r., do zatwierdzenia papieżowi Grzegorzowi XIII, archidiakon Guido Candiotti. 11 czerwca 1587 r. Sykstus V obdarzył "Litanię Loretańską" dwustu dniami odpustu. Kolejne odpusty przypisali do niej Pius VII i Pius XI. W 1631 r. Święta Kongregacja Obrzędów zakazała dokonywania w tekście samowolnych zmian; te, które następowały, posiadały aprobatę Kościoła. Kiedyś w litanii było więcej tytułów, m.in.: Mistrzynie pokory, Matko Miłosierdzia czy Bramo odkupienia. Później pojawiały się inne wezwania: Królowo Różańca Świętego (1675), Królowo bez zmyru pierworodnej poczęta (1846), Matko Dobrej Rady (1903), Królowo pokoju (1917), Królowo Wniebowzięta (1950), Matko Kościoła (1980), Królowo Rodziny (1995). W litanii wymieniane są kolejne tytuły Maryi: jest ich w sumie 49, a w Polsce 50. Po zatwierdzeniu liturgicznej uroczystości NMP Królowej Polski, obchodzonej 3 maja, do Litanii dołączono 12 października 1923 r. wezwanie "Królowo Polskiej Korony", przekształcone po drugiej wojnie światowej na "Królowo Polski".

Kalendarium na okres Wielkanocy – maj 2012 r.

03 maja – Uroczystość Najświętszej Maryi Panny, Królowej Polski, głównej patronki Polski – Msze św. jak w niedzielę
04 maja – Wspomnienie św. Floriana, męczennika Pierwszy piątek miesiąca
05 maja – Pierwsza sobota miesiąca
06 maja – Piąta Niedziela Wielkanocy
08 maja – Uroczystość Św. Stanisława, biskupa i męczennika, głównego patrona Polski – Msze św. o godz. 10.30 i 18.30
13 maja – Szósta Niedziela Wielka-

nocy. W parafii w dniu dzisiejszym będzie miała miejsce wizytacja kanoniczna przez ks. bpa Jacka Jezierskiego 16.00 – Msza św. z udzieleniem Sakramentu Bierzmowania

14 maja – Święto św. Macieja Apostoła

16 maja – Święto św. Andrzeja Boboli, prezbitera i męczennika, patrona Polski, patrona Archidiecezji Warmińskiej.

20 maja – Niedziela – Wniebowstąpienie Pańskie Pierwsza Komu-

nia Św. dla Katolickiej Szkoły im. Św. Rodziny o godz. 10.00 a dla SP 6 o godz. 11.30

24 maja – Wspomnienie Najświętszej Maryi Panny, Wspomożycielki Wiernych.

27 maja – Niedziela Zesłania Ducha Świętego Pierwsza Komunia Św. dla SP 22 klasa II

28 maja – Święto Najświętszej Maryi Panny, Matki Kościoła – Msze św. o godz. 10.30 i 18.30

31 maja – Święto Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny

Wspólnoty w naszej parafii

KATOLICKA ODNOWA W DUCHU ŚWIĘTYM

Odnowa w Duchu Świętym jest jednym z ruchów, który powstał niemal równolegle z obradami Soboru Watykańskiego II. Jego członkowie stale nawracają się do Jezusa Chrystusa, otwierając się na Ducha Świętego – Trzecią Osobę Trójcy Świętej, Pana i Ożywiciela, który tchnie życie w Kościół i jest źródłem jego odnowy. Przyjmując dary Ducha Świętego służą nimi swoim wspólnotom i całemu Kościołowi, ewangelizują chrześcijan, kulturę i struktury społeczne.

Wspólnota Odnowy jest wspólnotą charyzmatyczną, która skupia się na modlitwie do Ducha Świętego prosząc o wylanie Jego darów (tzw. „Chrzest w Duchu Świętym”), który następuje przez modlitwę wstawienniczą i włożenie rąk osób trzecich. Duch Święty udziela proszącemu swoich szczególnych darów, czyli charyzmatów, którymi należy uczyć się posługiwać.

Zadania Odnowy w Duchu Świętym:

- Pomaga w dojrzałym i osobistym nawróceniu do Jezusa Chrystusa, naszego Pana i Zbawiciela.
- Wspiera i podtrzymuje osobistą, zdecydowaną odpowiedź na Osobę, obecność i moc Ducha Świętego,
- Wspiera i podtrzymuje przyjęcie i korzystanie z darów duchowych, nie tylko w ramach odnowy, lecz także w łonie całego Kościoła.
- Podtrzymuje dzieło ewangelizacji w mocy Ducha Świętego, łącznie z ewangelizacją osób będących poza Kościołem oraz ewangelizacją kultury i struktur społecznych.
- Podtrzymuje wzrost świętości po-

przez integrację darów charyzmatycznych z pełnią życia Kościoła.

Typowe spotkania

Spotkania grup Odnowy w Duchu Świętym mają kilka charakterystycznych elementów:

Modlitwa spontaniczna.

Rzecz najbardziej typowa dla grup charyzmatycznych. Uczestnicy stoją lub siedzą w kręgu, modląc się równocześnie lub na przemian wypowiadając słowa uwielbienia, dziękczynienia i prośby. Wszystko to przeplatane jest piosenkami i tzw. modlitwą w językach, polegającą na uwielbianiu Boga głosem, jak gaworzące dziecko. Najważniejszym momentem modlitwy jest odczytanie kilka razy przygotowanego fragmentu Pisma Świętego. Po chwili ciszy następuje tzw. echo Słowa; zebrani odpowiadają na przeczytany fragment mówiąc, jak odnosi się on do ich życia.

Grupy dzielenia.

Członkowie wspólnoty podzieleni są na mniejsze grupy, które mają własne spotkania. Jest to czas dzielenia się doświadczeniami z własnego życia. Podczas tego spotkania nie prowadzi się dyskusji, nie poucza innych i nie komentuje się cudzych wypowiedzi, ale przede wszystkim słucha.

Katecheza.

Głoszona przez kapłana lub osobę świecką, może dotyczyć m.in. spraw życia duchowego, codziennych problemów, poznawania Pisma Świętego i nauczania Kościoła itp. Z wyjątkiem katechez wygłaszanych w ramach Seminarium Życia w Duchu (nazywanego też REO – Rekolekcjami Ewangelizacyjnymi Odnowy), które powinna przejść każda osoba we wspólnocie, tematyka uzależniona jest od zapotrzebowania grupy.

Modlitwa wstawienicza.

Jeżeli ktoś prosi o szczególną modlitwę w jakiejś sprawie, członkowie wspólnoty lub specjalna grupa, prowadzą tzw. modlitwę z włożeniem rąk. Osoba zainteresowana klęka lub siada na krześle, a ekipa modlitewna kładzie ręce na jej głowie lub ramionach, prosząc Boga o rozwiązanie problemu. Doświadczenie pokazuje, że modlitwa taka jest bardzo owocna, pomaga w przełamaniu wielu oporów przed Bogiem. Czasem też jej skutkiem jest uzdrowienie fizyczne.

Każde spotkanie grup Odnowy jest nieco inne. Czasem też pojawia się na nich adoracja Najświętszego Sakramentu w milczeniu, medytacja biblijna, czasem odprawiana jest Msza Święta dla wspólnoty.

Odnowa na świecie

Początki Ruchu Odnowy w Kościele Katolickim przypadają na wiosnę 1967 roku, kiedy to grupa studentów w Pittsburgu (Stany Zjednoczone) zorganizowała rekolekcje. Podczas tego spotkania wiele obecnych tam osób doświadczyło zjawiska zwanego „Chrztem w Duchu Świętym” (wylania Ducha Świętego). Pod wpływem Ducha Świętego jedni chwalili Boga w nieznanym językach, inni cicho płakali z radości, jeszcze inni śpiewali. Owo doświadczenie dało początek temu, czym obecnie jest Katolicka Odnowa Charyzmatyczna. Zaangażowali się w nią świeccy, duchowni, księża i biskupi. Dziś Odnowa należy do najliczniejszych ruchów w Kościele. Celem Odnowy jest uwrażliwienie każdego chrześcijanina i wspólnoty na dary duchowe (charyzmaty), których Bóg udziela każdemu inaczej. Doświadczenie charyzmatów prowadzi do odkrycia na nowo modlitwy, Pisma Świętego, sakramentów, wspólnoty Kościoła, do podjęcia służby.

Wspólnoty w naszej parafii

Odnowa w Polsce

W latach 70 kilku polskich kapłanów (m.in. ks. Marian Piątkowski, ks. bp Bronisław Dembowski) zetknęło się z Odnową Charyzmatyczną poza granicami naszego kraju. Doświadczenie to postanowili przenieść na grunt Polski. W 1976 roku zaczęły powstawać pierwsze grupy modlitewne w środowiskach studenckich, w grupach Ruchu „Światło-Życie” w różnych rejonach Polski. Większość członków ruchu to osoby, które w pewnym momencie swojego życia zrozumiały, że ich dotychczasowe, czysto formalne chrześcijaństwo, jest namiastką życia w Bogu. To co dotychczas budziło ich niechęć i znużenie – modlitwa, lektura Pisma Świętego, sakramenty – zaczęło być fascynującą przygodą. Bóg przestał być tylko teoretycznym pojęciem, ale stał się Kimś bliskim, Bogiem obecnym tu i teraz, w codzienności ich życia.

Krajowy Zespół Koordynatorów (KZK)

KZK jest znakiem jedności polskich wspólnot Odnowy. Zbiera informacje dotyczące Odnowy, jest forum wymiany doświadczeń, koordynuje ogólnopolskie inicjatywy, utrzymuje kontakty z Odnową w innych krajach i z Międzynarodowymi Służbami Katolickiej Odnowy Charyzmatycznej (ICCRS), deleguje też swych przedstawicieli na międzynarodowe spotkania ruchu charyzmatycznego.

Na czele Zespołu stoi przewodniczący (obecnie ks. Mariusz Mik) i wiceprzewodniczący (obecnie Norbert Dawidczyk), a organem wykonawczym jest kilkusobowa Rada. Spotkaniom KZK przewodniczy Delegat Konferencji Episkopatu Polski ks. bp Bronisław Dembowski. W każdej diecezji działa po dwóch koordynatorów Odnowy: wyznaczony przez biskupa kapłan i jedna osoba

świecka, wybierana przez liderów wspólnot istniejących na terenie diecezji. Wchodzą oni w skład Krajowego Zespołu Koordynatorów.

Odnowa na Warmii

Pierwsza wspólnota Odnowy w Duchu Świętym powstała w Ostródzie w 1983 roku. Z czasem w Olsztynie jak i w innych miastach naszej diecezji zaczęły zawiązywać się grupy modlitewne Odnowy. Obecnie istnieje około 30 wspólnot Odnowy w Duchu Świętym w diecezji warmińskiej, które skupiają ponad 500 osób. W 1995 roku w Dobrym Mieście rozpoczął działalność Ośrodek Rekolekcyjny „Źródło Jakuba”, który służy formacji grupom Odnowy w Duchu Świętym z całej Polski.

Odnowa w parafii

W 1996 roku powstała grupa Odnowy przy parafii Chrystusa Odkupiciela Człowieka. Wspólnota zaczęła gromadzić się na modlitwie, a także podejmować formację w Ośrodku Rekolekcyjnym w Dobrym Mieście. W 2000 roku przyjęła nazwę „Któż jak Bóg”. Obecnie na spotkania modlitewne przychodzi ok. 20 osób. Opiekunem wspólnoty jest ks. Karol Krukowski.

Spotkania odbywają się we wtorki po Eucharystii o godz. 18:30. Spotkanie modlitewne jest otwarte dla wszystkich parafian. Po mszy świętej gromadzimy się w salce, gdzie trwamy na modlitwie, rozważamy Słowo Boże, słuchamy katechez, uczestniczymy w grupach dzielenia. Raz w miesiącu spotykamy się na Adoracji Najświętszego Sakramentu. Dajemy również świadectwo o tym, jak Pan Bóg działa w naszym osobistym i wspólnotowym życiu i w ten sposób budujemy siebie nawzajem. W grupie posługujemy modlitwą wstawienniczą, gdzie przedstawiamy Panu Bogu różne intencje. Raz w

miesiącu wspólnota gromadzi się na Eucharystii przez nią przygotowanej. Polem naszej ewangelizacji jest środowisko, w którym żyjemy (dom, praca), a także parafia, w której podejmujemy raz na jakiś czas trwające przez siedem tygodni rekolekcje ewangelizacyjne (REO) nazywane „Seminarium Odnowy Życia Chrześcijańskiego”. Sami też podejmujemy formację na tzw. „weekendach” i rekolekcjach w Ośrodku Rekolekcyjnym w Dobrym Mieście. Wspólnota Odnowy „Któż jak Bóg” uczestniczy również w spotkaniach Ogólnopolskich Odnowy w Duchu Świętym w Częstochowie, spotkaniach diecezjalnych – Święta Jedności i Kongresy, a także w innych inicjatywach podejmowanych przez ruch Odnowy.

Domy rekolekcyjne Odnowy w Duchu Świętym:

Dobre Miasto: Dom Rekolekcyjny „Źródło Jakuba”
Magdalena k. Warszawy: Centrum Formacji „Wieczernik”
Zalesie Górne k. Warszawy: Dom Rekolekcyjny
Suraż: Dom Rekolekcyjny Odnowy w Duchu Świętym

Strony internetowe:

www.warmia.odnowa.org
www.odnowa.org

